

Zatímco kněz odříkával latinské modlitby, jejichž smysl jsem spíše jen tušil, poklekl jsem vedle něj a myslel na to, že Bůh mi vzal jedinou osobu, které na mně záleželo. Ale děj se Jeho vůle.

Ani jsme nestačili zaházet matčino tělo hlínou, když se za hřbitovní zdí objevil John Aycliffe, správce panství. Do té chvíle jsem si ho nevšiml, ale zřejmě nás pozoroval ze sedla koně.

„Astin synu, pojd' sem,“ řekl mi.

Se sklopenou hlavou jsem poslechl.

„Podívej se na mě!“ nařídil mi, rukou v rukavici mě vzal za bradu a škulbl mi hlavou vzhůru.

Vždycky jsem měl potíže dívat se lidem do tváře a dívat se do očí Johnu Aycliffovi bylo nejtěžší ze všeho. Jeho tvář s černými vousy, zlostným pohledem a stisknutými rty se na mě vždycky mračila. Když mě poctil svým pohledem, vždycky v něm bylo jen pohrdání. Projít kolem něho znamenalo koledovat si o posměch, kopance a občas i rány.

Nikdo nemohl nikdy vytknout Johnu Aycliffovi, že by se choval laskavě. V nepřítomnosti lorda Furnivala byl vládcem nad panstvím, nad zákony a nad rolníky. Po každém malém přestupku — vynechání jednoho pracovního dne, kritice Aycliffovy vlády nebo zmeškání mše — následoval nemilosrdný trest. Mohlo jím být bičování, vězení, nebo člověk přišel o ucho či o ruku. John, pivovarníkův syn, byl veřejně pověšen za to, že pytláčil a chytil jelena. John Aycliffe — soudce, porota a ochotný kat v jedné osobě — vyřkl ortel a provinilec přišel o život. Všichni jsme se ho báli.

Aycliffe na mě dlouze zíral, jako kdyby se snažil si na něco vzpomenout, ale nakonec řekl jenom: „Teď, když je tvá máma mrtvá, mi zítra přivedeš na panství vašeho volka. Bude to dědická daň.“

„Ale, pane,“ zmohl jsem se konečně na odpověď, protože jsem nedovedl plynule mluvit, „to bych to bych nemohl obdělávat pole.“

„Tak budeš hladovět,“ řekl a odcválal, aniž by se po mně ohlédl.